

[Vagn Bro.]

det afgørende bliver *Formandens*. Og hvis et muligvis grundlovsstridigt Forslag fremsættes under Forhandlingen og Formanden maatte ønske først at faa en Forhandling med Næstformændene, da vil der ikke være anden Vej at gaa end at afbryde Tingets Møde, indtil en saadan Forhandling kan finde Sted.

Endelig skal jeg med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 12 til § 31 blot sige, at jeg kan henholde mig til de Udtalelser, den ærede Ordfører fremsatte. Jeg maa dog maaske lige gøre den Bemærkning, at den Tid, i hvilken et æret Medlem kan udelukkes, er indtil 14 Mødedage. Det er selvsagt givet, at det kan variere. Det drejer sig her om et Forhold, hvori alle Partier, som ønsker at virke for en saglig Fremgang i Arbejdet, er interesseret. Hvis noget af det, der her er taget Sigte paa, skulde ske — jeg haaber, at denne Paragraf ikke skal komme til Anvendelse, men skulde det ske, da maa der ogsaa gives en virkelig Myndighed. Det er jo hvert enkelt Medlems egen Sag, om han vil komme ind under denne Paragraf eller ikke; det er fuldkommen frivilligt. Vil han det, vil han med andre Ord vende sig imod en saglig Forhandlingsgang herinde, saa er det rimeligt, at vi slaar fast, at han da ogsaa af egen Villie har været Aarsag til den Udelukkelse, som han, hvis han deltog i Arbejdet paa almindelig Vis, ikke vilde komme ud for.

Jeg skal nu slutte disse Bemærkninger med at sige kun et Par Ord om nogle Ting, som vi for vort Vedkommende kunde have ønsket indført i den nye Forretningsorden.

Der er for det første en Fremgangsmaade, som vi ser anvendt andre Steder. Under Finanslovdebatten hører vi jo meget ofte fra ærede Medlemmer en Række for enkelte Kredse i og for sig meget interessante, men for andre Kredse mindre interessante lokale Emner fremdraget. Her forekommer det os, at det vilde være i høj Grad tidsbesparende; om man havde en fakultativ Ordning, hvorefter de enkelte Medlemmer kunde fremsætte deres Forespørgsler skriftligt og Forespørgslerne derefter optages i Rigsdagstidende ledsagede af Ministrenes Svar. Der har imidlertid ikke været Ønske om at prøve denne Fremgangsmaade, og derfor maa vi indtil videre se Tiden an. Jeg tror nu for mit Vedkommende, at det vil være en Sag, der ogsaa i Fremtiden vil kunne have Interesse.

Det andet Punkt, som jeg for saa vidt beklager, det ikke kunde lykkes at faa Samling om, er vort Ønske om at indføre

en ugentlig Spørgetime med Henblik paa forskelligartede Spørgsmaal til Ministrene. Denne er et fast Led i det parlamentariske Arbejde i England, og jeg har i hvert Fald Indtrykket af, at derovre virker den til overmaade stor Tilfredshed. Det er klart, at Meningen ikke skulde være, at et hvilket som helst Spørgsmaal skulde føres frem heroppe, navnlig da ikke Spørgsmaal, hvis Fremførelse kunde genere andre Interesser og berettigede Interesser; der maatte være en vis Kontrol, men naar der var en saadan, tror jeg i Virkeligheden, vi naaede et Fremskridt paa dette Punkt ved straks at faa disse Spørgsmaal draget frem, saaledes at Befolkningen fik Svaret fra Ministerbænkene, i Stedet for at man nu meget ofte maa vente i længere Tid. Jeg har med stor Interesse og Glæde set, at det konservative Folkeparti har sluttet sig til denne Tanke, og uden at komme ind paa de øjeblikkelige politiske Konstellationer vilde jeg haabe, at den Tid maatte komme, da vi kunde faa Magten herhjemme til i Fællesskab at gennemføre en saadan Bestemmelse; det vilde jo være noget, vi begge syntes om, og det vilde ogsaa være paa Grundlag af en Magtsituation, som vi heller ikke kunde have noget imod. Jeg tror, at Tanken om denne Spørgetime ikke er afgjort ved denne Sags Behandling. Jeg tror, at i Fremtiden vil det være et Spørgsmaal, som kommer til at staa paa Dagsordenen, og derfor glæder jeg mig over, at det konservative Folkeparti, der ellers ikke har kunnet være med til alle disse Forslag, her har ydet sin Tilslutning.

Endelig tør jeg maaske komme med en Henstilling til den højtærede nye Formand, der i Dag indleder sit Arbejde; vi vil alle lykønske ham til dette og haaber, at det maa blive til Fremgang for dette høje Ting, og vi nærer heller ikke Tvivl om, at det vil blive det, men jeg vil gerne have Lov til at henlede ikke mindst den høje Formands Opmærksomhed paa de Bemærkninger, vi har gjort til Slut i vor Mindretalsbetænkning, og hvori vi tillader os at udtale Ønsket om en nøjere Drøftelse af en mere samlet Arbejdsplan her i Rigsdagen, navnlig med Henblik paa en „Uge-Dagsorden“. Jeg har det Indtryk, at man fra alle Sider, i alle Partier, i Pressen og i Virkeligheden i hele Befolkningen vilde føle det som en Tilfredsstillelse, om man kunde opnaa en virkelig Plan for Arbejdet i Rigsdagen. Det er jo saadan, at en arbejdsmæssig Plan skal komme fra oven, ogsaa her vilde det være vel, om Rigsdagen gjorde Indledningen ved selv, saa vidt det er